

Uden Mål

Zo d'Axa

"Et øjeblik," siger folk, "hvad er deres mål?"

Og den velvillige spørgende undertrykker et spjæt ved at blive opmærksom på at der er unge mennesker som afviser det nuværende samfunds sædvaner, love og krav og dog ikke erklærer et program.

"Hvad håber de på?"

Hvis i det mindste disse nej-sigere uden trosbekendelse havde som undskyldning at være fanatikere. Og nej, tro ønsker ikke længere at være blind. De diskuterer, de begår fejltrin, de søger. En ynkværdig taktik! Disse forløbere i den sociale kamp, disse flagløse, er så afvigende at de ikke erklærer at have formelen på universalmiddelet, det eneste ene! Mangin havde mere forstand...

"Og jeg spørger dig: hvad søger de for sig selv?"

Lad os ikke engang snakke om det. De søger ikke mandater, embeder eller delegationer af nogen slags. De er ikke kandidater. Hvad så? Få mig ikke til at le. De holdes i passende foragt, en foragt som er blandet med medlidenhed.

Jeg med lider af denne undervurdering.

Der er nogle få af os som føler at vi næsten kan få et glimt af fremtidens sandheder.

Der er intet som knytter os til fortiden, men fremtiden er endnu ikke tydelig.

Og på den måde fortsætter vi, lige så misforståede som fremmede, og det er både her og der og allevegne at vi er fremmede.

Hvorfor?

Fordi vi ikke vil recitere nye Katekismer, og særligt ikke vil lade som om vi tror på doktriners ufejlbarlighed.

Vi skulle besidde en afskyelig form for selvtilfredshed for at optage et sæt teorier uden forbehold. Så selvglade er vi ikke. Der har ikke været nogen Åbenbaring. Vi beholder vores entusiasmes jomfruelighed for en lidenskab. Kommer den?

Og selv hvis den afgørende tid flyr os er vi ikke tilbageholdene med vores arbejde. Vores æra er forandringens og det frie menneske har sin rolle at spille.

Det autoritære samfund frastøder os og vi forbereder os til at eksperimentere med et libertært samfund.

Usikre på resultaterne længes vi ikke desto mindre efter forsøget, forandringen.

I stedet for at stagnere i denne aldrende verden hvor luften er tung og ruinerne smuldrer som ville de begrave os, iler vi til den endelige ødelæggelse.

At gøre så er at fremskynde en Renæssance.